

CATALUNYA I JOGLARIA

'Soc de l'oest'

AMAT BARÓ
POETA

Aquesta cançó composta per Lo Pardal Roquer ha esdevingut un himne. La gent l'entona per qualsevol motiu en festes i concentracions. Cantants i bandes musicals la inclouen en el seu repertori, i tothom la coneix, l'ha sentida algun cop o li sona. Aquest és un fet insòlit. Que en l'era digital, global i virtual, una cançó en català de Lleida esdevingui popular sense que la punxin en cap mitjà del país significa que l'autor va tocar la tecla que només és accessible als escollits, i que aquell dia la Musa el trià perquè li apaivagués el zel en l'hora exacta de l'ovulació. Però vaja, la Musa tampoc no va tenir mal gust, perquè Lo Pardal Roquer, i en general tot el David Esterri, és un músic de l'alçada d'un campanar. I la seua obra ni comença ni acaba amb *Soc de l'oest*. Com a Pardal Roquer té cinc discos d'un concepte, d'una sonoritat, d'una execució i d'una altura musical i lletrística excepcionals. I com a David Esterri és autor d'una obra clàssica i sardanística de pes. Tampoc no m'estendré a glossar-la perquè ni estic capacitada per fer-ho ni tinc prou espai. Per als curiosos, sapiguen que el professor de llatí de la Universitat de Lleida, el músic i poeta Matías López, va publicar una sèrie d'articles a *La Mañana* en els quals en feia una anàlisi exhaustiva i erudita.

Malgrat tot això, David Esterri, o Lo Pardal Roquer, no és un assidu de l'escena musical catalana. I a pesar del seu ganxo popular, que ha provat més que cap altre músic del país amb l'himne de Ponent, és un artista marginal. Suposo que els promotors, els productors i els homes de negocis de la indústria musical deuen tenir por que algú que no s'ajusta als motlles de bon xiquet i de vacuïtat sonora que predica la Cata-

Bandejament
Cap dels referents que
la indústria fabrica perquè
la joventut admiri, ni viu
ni treballa a Ponent

lunya prudent i conservadora irri-
ti l'oida de la joventut
adoctrinada per TV3. En canvi,
si et mous per festes
majors o assisteixes a
concerts i festivals, t'has de

fer un tip de veure els Manel, Els Amics de les Arts, Els Catarres o Mishima. També cotitzen, en altres lligues més *experimentals* o *selectes*, El Petit De Cal'Eril o Roger Mas. I tots aquests fan molt bé tot el que fan, però jo, escoltant-los, trobo a faltar tot allò que no fan. I, amb Lo Pardal Roquer, no trobo a faltar res: ho rebo tot com un devessall original i creatiu que posa a vibrar l'harmonia del meu teixit musical.

Entenc que el fet que David Esterri sigui de Lleida i creï des de Lleida també ha ajudat al seu bandejament. Si us hi fixeu, cap de les figures de referència que la indústria fabrica perquè la joventut admiri i idolatri, ni viu ni treballa a Ponent. Passen per la metròpoli o per l'Empordà –amb la quota de rigor per a algun element exòtic balearic–. Ara bé, això és llei de vida i no cal posar-se pedres al fetge. El que sí que és preocupant, o més aviat irritant, és que les mateixes Terres de Lleida contribueixin a proscriure els seus fills il·lustres. Perquè aquí hi va haver un moment en què coincidiren diversos músics en plenitud de condicions, que a més eren amics i col·laboraven, que encara no estaven cremats i que van fer una sèrie de concerts i de discos que, si les institucions, la premsa, la indústria i el públic –o només amb un de sol ja podria haver bastat– hi haguessin posat una mica de ganes, haurien pogut bastir alguna cosa i fer cert soroll. Em refereixo a El Fill del Mestre, Txabi Àbrego, Xavier Baró, Àngel Ot i, esclar, Lo Pardal Roquer. Però no fou; no passà res. Llàstima. Tampoc no podem culpar ningú, si no és el mal endèmic que han escampat els altaveus del progrés: la indiferència. Què hi farem. Encara sort que ens podem fotre un tip de riure amb les collonades de *Lo Diccionari* i amb les piulades de Lo Postureig. —